CITIȚI „DREPTATEA", TRIBUNĂ DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI!

Director
PAUL LĂZĂRESCU

Redacția și Administrația
Fără sediu

4 pagini — 2 lei

Dreptatea

ORGAN AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC
creștin și democrat

ANUL XXII
(Seria a IV-a nr. 145)
MIERCURI
1 august 1990

www.codrei.com

Ca oameni raționali

[illegible] comunismului și a rămășițelor lui abscondite. Pentru că societatea comunistă și ideologia comunistă au creat pare-se mult mai compactă toate deficiențele altei societăți și extremele lui toate timpurile și pe toate meridianele. Comunismul a acționat și e-a lăsat exhibind tot ceea ce este mai frumos și nobil în om: valoarea individului, creativitatea lui, modul lui propriu și unic de a fi în lume.

Realitatea ne cere să facem politică și să fim anticomuniști. Gândind și punând în joc toate resursele de inteligență și creativitate, de tăria și de ce nu? de umor, sintem anticomuniști. Dialogând și respectându-ne opiniile și convingerile sintem anticomuniști. Luptând pentru dreptate și adevăr, pentru respectarea drepturilor omului, sintem anticomuniști. Eliberându-ne de un naționalism sovin și de nevrotice sintem anticomuniști. Încercând să reintrăm în civilizația și cercul cultural al Europei sintem anticomuniști. Respectînd intelectualitatea și studențiș, țăranii și muncitorii, tineri și vârstnici, femeile și bolnavii, orașenii și marginalizații sintem anticomuniști. Respectându-ne pe noi și demnitatea noastră de oameni, valorile trecutului și ale prezentului, iubind și mucind cu dăruire și creativitate sintem anticomuniști. Dialogînd despre comunism și despre necesitatea înlăturării comunismului din țara noastră și din viața ei sintem anticomuniști. Dialogînd pur și simplu, ca oameni raționali.

NICOLAE MACOVEI

Turismul românesc la ora falimentului

CUM AM PIERDUT UN MILIARD DE DOLARI

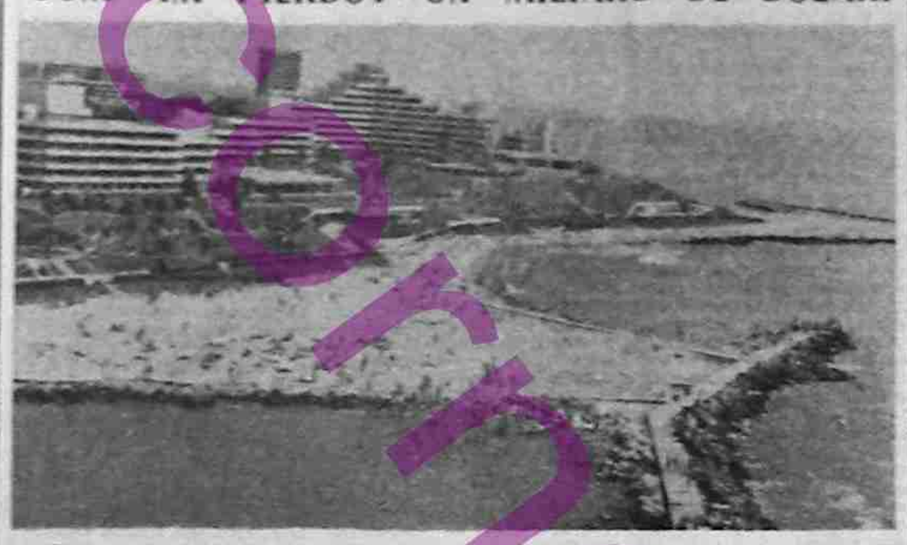

În această fierbinte și zbuciumată vară, asemenea țărm de frumuseți putea fi un liman al nădejdilor de mai bine. Dar n-a fost să fie așa. Și nu din vina mării, nici nisipului, nici climei. Dumnezeu a fost bun cu noi... (Citiți în pagina a 3-a un comentariu și un reportaj avînd ca temă turismul în România 1990)

Rinocerizarea spiritelor

Tineretul reprezintă motorul dezvoltării conștiinței civice, caracterizată prin nonconformism, curaj și dorință arzătoare pentru promovarea valorilor libertății și democrației.

Mișcarea studențească și asociațiile independente au manifestat întotdeauna într-un mod nonviolent pentru atingerea acestor idealuri și au subliniat de fiecare dată necesitatea dialogului dintre guvernanți și guvernați. Din păcate puterea nu a înțeles aceasta și a dovedit obstrucționism politic, aroganță și chiar, mai grav, a recurs la inscenări stupide, dezavuate de opinia publică autohtonă, dar și internațională. Dezinformarea practicată de autorități în cazul MARIAN MUNTEANU lărgește prăpastia dintre cetățenii intoxicați de televiziune și acest tineret dornic de adevăr și dreptate.

„Oamenii de bine" nu sînt alții decît victimele unui scenariu de rinocerizare la care sînt supuși, în mod permanent, de oficinele mai mult sau mai puțin camuflate ale puterii. Sînt de fapt produșii regretabili ai reflexului criptocomunist al autorității, caracterizat prin disonanțe. De la disonanța puterii la persuasiunea spiritelor înfierbîntate din 13, 14, 15 iunie nu mai este decît un singur pas. Ceea ce este realmente dureros este faptul că încă nu s-a tras nici o concluzie înțeleaptă din aceste tragice evenimente. Adevărul continuă să fie trunchiat în mod sistematic. Pînă cînd? Pînă cînd ne vom trezi cu o Săpîngă de dimensiuni naționale?

DRAGOȘ DÂNĂU

SCADENȚA

Minciuna are picioare scurte. Momentul adevărului nu mai poate fi amînat mult timp. Pentru neocomuniștii români, inevitabil, scadența se apropie.

Cu toată imensa oportunitate pe care o are la dispoziție, cu toată utilizarea fără scrupule a puterii totalitare, mașinăria, minciunile și calomniile care au constituit suportul electoral al F.S.N.-ului cad una după alta ca perinele de sub tigoanul-împărat din basmele populare.

Oricît de mari meșteri în arta încondrii și a minciunii ar fi comuniștii, oricît de mare ar fi reușa credinței a unora și ignoranța și naivitatea, ca să folosim un eufemism, ale altora, este greu ca excludosul de minciuni și afirmații contradictorii și contrare realității manifestate să mai dureze mult timp.

Să amintim numai cîteva dintre aceste minciuni și contradicții din arsenalul propagandistic al neocomuniștilor.

F.S.N.-ul este o emanație a revoluției anticomuniste și în rândul timp este compus în structurile sale de conducere, în proporție de 95% din foști nomenclaturiști de gradul II și III, ba chiar și de gradul I.

F.S.N.-ul dorește să se întoarcă la valorile tradiționale creștine, dar conducătorii lor, în frunte cu d-nii Iliescu și Roman n-au putut deosebi, nici măcar în timpul campaniei electorale, categoriile de gîndire materialist-ateiste, în care au fost crescuți și în care continuă să creadă.

F.S.N.-ul dorește să guverneze democratic, dar mentine și se bazează pe securitate și pe vechiul aparat de represiune.

F.S.N.-ul dorește pluralismul, dar organizează bande de bătăuși care nu permit accesul partidelor de opoziție la vot și devastează periodic sediile lor, agresînd și ucigînd pe cei ca-

MATEI BOULĂ

(Continuare în pag. 2)

CAP DE ACUZARE

Faptele sînt în mod definitiv clare: actul samavolnic și mișelesc al luăminirii poporului prin intermediul bandelor de mineri care au asediat Bucureștiul revoluționar și anticomunist la 14—15 iulie a.c., își găsește și în stimulează **post factum** justificarea. Și oricît vor căuta guvernanții care nu au făcut altceva decît să își dea toată arama pe față, justificare tot nu vor afla, tot nu vor avea scuză. Tot ce pot să facă acum este să tărăgăneze recunoașterea acestui fapt, să întârzie iminentă recunoaștere a greșelii și să-și atenueze scuzele publice.

Marian Munteanu este în continuare reținut fără temei numai și numai fiindcă nu i se găsește acuzație, fiindcă nu se pot descoperi dovezi, pentru că nu se pot strînge probe. Dialogul asupra cazului său a fost pasat de la primul ministru la președinte și mai ales viceversa, iar de la amîndoi la procuror. Cazul său a fost pasat de la o procuratură la alta, de la un ofițer sau de la un procuror la altul, iar acesta din urmă întîlnește și acum pe la Liga Studenților cît luînd și lăsînd decizii, cu răbdare și tact, dîndu-se-ar fi gînduri pentru mulți de studenți și unul care să confirme presupunerile și acuzați.

Se pare deci că, ași ca-n frumoasele vremi staliniste, cînd era suficient un singur denunț negativ ca să dea la o parte un om, de declarații pozitive, procuratura este chemată și de astă dată să demonstreze (nu cu guvernanții politici și cer sau știe ea că le-ar face plăcere. Se pare deci că, la fel ca-n vremurile de tristă amintire și de neuitat, procuratura și-a asumat odioasa sarcină de a trăsni asupra unui cetățean inocent pînă ce răbdarea omenească a „cazului" și a „dosarului" respectiv cedează și „devine" singur vinovat și limpur, recunoscut (ca atare) de „alții" și chiar de el însuși. Istoria noastră de aproape o jumătate de secol este plină de asemenea situații.

Procuratura deci, fără instituția pe care fie-mi permis să o scot în modul pe-afară de direct și fără sfială pe cît de lungă îi este istoria ei compromisă, pe cît de odioasă s-a arătat în seara de 12 iunie cînd a adresat acel apel nefast — origine a întregii rușini naționale din zilele de 13—15, pe cît de stingherită și înjosit a fost comportamentul ei în problema lui Marian Munteanu (și nu numai). Căci toate cele enumerate în urmă, cu toate detaliile lor mai mult sau mai puțin semnificative, oricum defavorabile statutului și numelui ei de instituție de drept, onestă, justifică o acuzație, o acuzație PURĂ, un simplu vot de blam și de neîncredere față de Procuratura română.

Instituție care a stat la cheremul unei politici injuste și exterminatoare — comunismul, Procuratura demonstrează și acum, prin acest caz, faptul că nu s-a desfăcut de istoria ei subordonată, în majoritatea ei funcție de compromitere și oprimare a oponenților politici.

Mediul în paginile acestui stenograma discuțiilor pe care Marian Munteanu l-a purtat în fața zi de 13 iunie de la Bulevard Universității. Intervenția sa, transcrisă și redată aici cu totală fidelitate, nu va fi desigur, o probă în dosarul unei procuraturi interesate în demonstrarea vinovăției nevinovatului nostru. Va deveni însă, dacă această procuratură îșI va dovedi corectitudinea și trebuie să o dovedească, dacă vrea să câștige încrederea unui popor în fața căruia s-a compromis tot timpul comunist?, dacă va vrea să demonstreze atașamentul și exclusiv față de Bine și Adevăr. Pînă în momentul acela, însă, dosarul lui Marian Munteanu nu funcționează decît ca un cap de acuzare pentru această procuratură și pentru oficiile și toți acela care l-au suspectat de instigare la violență.

Această dovadă a nevinovăției rămîne, atîta timp cît vinovăția este acordată în chiuda evidențelor, o probă care ne arătatori îl acuză.

B. MARIAN

Calvarul satului românesc

CEAPEURILE ÎN ZONELE COLINARE...

Terenurile agricole din zona [illegible] și de munte au fost [illegible] primele pe care s-au [illegible] țăranii noștri. Ele [illegible] dintotdeauna mai vitrege [illegible] condițiilor mai [illegible] de muncă și viață. Totuși, aceste pământuri au fost [illegible] de țăranii pentru omului, [illegible] oferite cu [illegible] și sacrificii, pentru a [illegible] și preveni jafurile răpitorilor dușmani și răufăcători.

Așezîndu-se în zonele colinare [illegible] și-au fost nevoiți să depună un efort mai mare pentru [illegible] traiului lor. Pămînturile colinare, frămîntate și adesea, supuse mai mult agenților distructivi ai naturii, au [illegible] țăranii mai [illegible] pentru a fi lucrate și a fi [illegible] la maline.

În aceste condiții, cercetînd și [illegible] istoria, tot mai mult [illegible] ca o pîrghie necesară de putere, ce i-a [illegible] și le-a întreținut stăpînirea și mormintele acestor locuri, a fost sonda că s-au [illegible] și au fost dăruite [illegible] autentici, stăpîni [illegible] cu drepturile, pe locurile pe care au trăit. Atunci [illegible] li s-a [illegible], locul hărniciei [illegible] i-au luat liniștea [illegible].

[illegible] o vreme cînd unele [illegible] ale au ignorat [illegible] izvorîte din istorie și [illegible] vieții. Cu ajutorul [illegible] și forței, concentrate [illegible], locuitorii acestor pămînturi au fost lipsiți treptat de [illegible] de a fi stăpîni pe [illegible] și păduri ale ținutului colinar. Semnificînd stăpînirea și stăpînirea locuitorilor și [illegible] și rodului muncii lor, stăpînind treptat [illegible] de rodul.

Odată cu pierderea acestui drept de bază, elementar, cetățeanul rural a fost lipsit de dreptul de a se apăra, de a rezista.

Sistemul de muncă colectivist instaurat, total nepotrivit pentru aceste pămînturi, a condus la un cortegiu întreg de neajunsuri și degradări, slăbirea interesului în lucrarea pămîntului, scăderea randelor pînă la producții infime, slăbirea potențialului productiv al suprafețelor prin neîngrijire consumătoare sau prin neîngrijire totală, etc.

Pe aceste locuri a început să se așternă treptat degradarea, sărăcia și neîncrederea. Tocmai acei unde se cerea dirzenie, interes, stăruință și o recunoscută pricepere în muncă au fost nevoiți, cerută de trudă muncii pămîntului, bruma de produse ale lui și de nevoile sistemului anticomunist. Incercînd să reținem în civilizația și cercul cultural al Europei sistemul anticomunist. Respectînd intelectualitatea și studențiș, țăranii și muncitorii, tinerii și vârstnicii, femeile și bolnavii, orașenii și marginalizații sistemul anticomunist. Respectîndu-ne pe noi și demnitatea noastră de oameni, valorile trecutului și ale prezentului, iubind și mucind cu dăruire și creativitate sistemul anticomunist. Dialogînd despre comunism și despre necesitatea înlăturării comunismului din țara noastră și din viața ei sistemul anticomunist. Dialogînd pur și simplu, ca oameni raționali.

NICOLAE MACOVEI

Odată cu pierderea acestui drept de bază, elementar, cetățeanul rural a fost lipsit de dreptul de a se apăra, de a rezista.

Sistemul de muncă colectivist instaurat, total nepotrivit pentru aceste pămînturi, a condus la un cortegiu întreg de neajunsuri și degradări, slăbirea interesului în lucrarea pămîntului, scăderea randelor pînă la producții infime, slăbirea potențialului productiv al suprafețelor prin neîngrijire consumătoare sau prin neîngrijire totală, etc.

Pe aceste locuri a început să se așternă treptat degradarea, sărăcia și neîncrederea. Tocmai acei unde se cerea dirzenie, interes, stăruință și o recunoscută pricepere în muncă au fost nevoiți, cerută de trudă muncii pămîntului, bruma de produse ale lui și de nevoile sistemului anticomunist. Incercînd să reținem în civilizația și cercul cultural al Europei sistemul anticomunist. Respectînd intelectualitatea și studențiș, țăranii și muncitorii, tinerii și vârstnicii, femeile și bolnavii, orașenii și marginalizații sistemul anticomunist. Respectîndu-ne pe noi și demnitatea noastră de oameni, valorile trecutului și ale prezentului, iubind și mucind cu dăruire și creativitate sistemul anticomunist. Dialogînd despre comunism și despre necesitatea înlăturării comunismului din țara noastră și din viața ei sistemul anticomunist. Dialogînd pur și simplu, ca oameni raționali.

NICOLAE MACOVEI

vom căuta ca pe pămînturile colinare, lucrate în formă colectivă de muncă forțată, să aflăm un spațiu, o suprafață cît de mică, care să conteste ineficiența.

Intrebările ce s-au făcut prin zonele investiții imensurate pentru livezi și vii, ca și pentru creșterea animalelor, nu au dat și nu pot da rezultate. Țăranii din zonele colinare, atît cît a mai rămas, nu va fi niciodată dispuși să muncească, fără a fi stăpîni pe avutul, pe pămîntul, pe animalele și pe rodul acestora.

Este necesar să privim lucrurile în față și cu curaj. Unitățile agricole cooperatiste, colilare în primul rînd, au înregistrat pierderi și datorii imense, care reprezintă pagube ce apasă pe existența fiecărui cetățean al țării.

Să le examinăm nu pe o durată limitată, ci pe o durată mai îndelungă și să le judecăm luînd în considerare toți factorii care au concurat la această situație falimentară.

Nu pot fi excluși și unii factori evident subiectivi, cum s-a fost raportul prețurilor la produsele agricole, practicat de dictatură, prețuri total inadecvate.

Dar factorii permanenți cu influență negativă au prevalat și vor prevala și în viitor, ceea ce va face imposibilă oprirea declinului sau redresarea actualelor stări de lucruri din punct de vedere economico-financiar din agricultura cooperatistă colinară.

Evident, dictatura s-a prăbușit, dar odată cu aceasta încă nu a dispărut acea idee fixă de a menține, din ignoranță și ambiție, o situație dezastruoasă și fără teșire în satele noastre. Dovadă și presiunile care se fac pentru reînființarea unor crapouri...

Ing. GH. ANGELESCU

Spre Europa...

Ce are de spus patria recunoscătoare

Înființată ca urmare a măsurilor discriminatorii și umilitoare la care a fost supusă majoritatea veteranilor din cele două războaie mondiale, Liga Română a Veteranilor de Război a avut în ziua de 27 iulie 1990 la sediul Casei de cultură a sectorului 2, din str. Mihai Eminescu, o adunare generală, adunare la care s-a discutat și definitivat statutul, s-a ales noua conducere a Ligii și s-au discutat anumite probleme ce urmează a fi înaintate guvernului. Dintre acestea menționăm:

— abrogarea Legii 3/1977, art. 20, includ și pe cei din rezervele de penali și anii petrecuți în armată, pe front și în captivitate;

— acordarea de călătorii gratuite pentru mijloacele de transport în comun și CFR pe bază de legitimații de veterani de război;

— locuri de veci gratuite în cimitirele militare;

— despăgubiri prizonierilor care s-au întors în țară începînd cu anii '50, pentru munca prestate în lagărele din URSS, cuantumul despăgubirilor urmînd a fi stabilit de Parlament și Guvern;

— plata soldelor pe toată perioada de cînd au fost slăbite și pînă la repatriere;

— asimilarea pensiilor invalizilor de război de gradul 1, 2 și 3 la nivelul pensiilor atribuite veteranilor din Revoluție;

— acordarea de pensii pentru văduvele de război și din Revoluție, precum și acordarea pensiilor de urmași;

— includerea în rîndurile veteranilor de război a tinerilor ce au înfruntat gloanțele tiraniei comuniste cu pieptul gol;

— stabilirea unei zile pe an a veteranilor de război la data de 1 august;

— înființarea Casei veteranilor în fiecare capitală de județ;

În urma alegerilor, noua structură a Ligii Veteranilor de Război este formată din: președinte de onoare — gen. Titus Gîrbea; președinte — Ștefan Cucu.

Din Comisia de cenzori fac parte domnii: Filoti, C. Dabja, Ion Codleanu la secția „Relații" — gen. Dombrovschi și Ion Dobrin. Din Comisia juridică — Pavel Pocoruncu și Victor Cionaru.

AMELIA NEACȘU

Marian Munteanu, 13 iunie 1990

Stenograma balconului

Lumea a pătruns în piață. Se strigă „Victorie". Se cîntă: „Noi de-aicea nu plecăm, nu plecăm acasă / Pînă nu vom cîștiga libertatea noastră".

16,58 — **Marian Munteanu:** Am aflat cu toții...

Piața: Jos Ceaușescu! Jos Iliescu!

Marian Munteanu: Am aflat cu toții despre evenimentele din cursul nopții și din cursul acestei zile. Colegii mei studenții Universității au decis să declare grevă.

Lumea aplaudă și strigă: Grevă generală!

Marian Munteanu: Și să rămînă în Universitate barricadați pînă în momentul în care tot adevărul va ieși la lumină.

Se aplaudă, se strigă „Victorie", „Asasinii" „Unde-s arestații?"

17,04 — **Marian Munteanu:** Să cerem imediat eliberarea tuturor arestaților. Să cerem eliberarea tuturor deținuților.

Lumea: Să mergem peste el.

Marian Munteanu: Împotriva violenței...

17,05 — **Marian Munteanu:** S-a acționat împotriva noastră în această piață cu violență. Au fost oameni arestați, oameni răniți și nu știu exact, s-ar putea să fie și victime. Cerem imediat să se comunice situația exactă a arestaților și eliberarea lor. Și cerem luarea imediată de măsuri pentru pedepsirea vinovaților.

Piața: Să mergem peste el.

17,06 — **Marian Munteanu:** Înainte de toate trebuie să ne organizăm. Deci, înainte de toate trebuie să avem grijă... Dar înainte de toate trebuie să avem grijă să fim organizați pentru a nu lăsa să pătrundă în mijlocul nostru cine știe ce persoane. De asemenea, rugăm pe cei ce sînt în preajma copiilor...

17,08 — **Marian Munteanu:** Atențiune, atențiune! Băiștie, oameni buni! Este mai bine... Vă rugăm să trimiteți imediat o delegație care să ceară eliberarea arestaților.

Lumea (tulbură neînțelegerile).

17,09 — **Marian Munteanu:** Mi s-a spus că există o delegație care s-a dus la Poliția Capitalei pentru a cere eliberarea arestaților.

Lumea: Mergem și noi!

Marian Munteanu: Mi s-a spus că există un grup care s-a dus la Poliția Capitalei pentru a cere eliberarea arestaților.

Lumea: Mergem și noi!

Marian Munteanu: În acest moment mi se spune că la Poliția Capitalei este un grup... care s-a dus să ceară eliberarea arestaților... Ni se cere de jos... Atențiune, Atențiune! Ni se cere de jos să mergem cu toții la Poliție să cerem eliberarea arestaților.

Exclamații aprobatoare.

Marian Munteanu: Deci, în aceste condiții se formează coloane. Să părăsim Piața și să mergem la Poliție. Oameni buni! Atențiune, atențiune! Fac apel la înțelegerea dv. Vă rog frumos, nu este momentul de discuții contradictorii...

Cuvintele lui erau acoperite de urletele mulțimii.

17,13 — **Marian Munteanu:** Vă rugăm foarte mult, sînt niște oameni arestați. Vă rugăm foarte mult dacă putem să ne comportăm în continuare într-un mod demn și decis, s-o facem. Nu cu figuri și nu cu grupuri și grupulețe. Dacă putem avea o atitudine comună, să dăm dovadă de echilibru și demnitate. Nu avem altă șansă. Fac apel la înțelegerea dv. și vă rog din sufletul să luați atitudine împotriva acelora care încearcă prin acte necontrolate și atitudini necugetate să producă diversiuni în demonstrație. Să fim uniți și să fim împreună. Nu avem altă șansă.

Se strigă: „Fără violență!" și se aplaudă.

17,14 — **Marian Munteanu:** Nu avem altă șansă. Vă rog din suflet să luați atitudine...

(Continuare în pag. a 4-a)

REPORTER SPECIAL

Peisaje sentimentale la Chișinău

Prima mea lunare de contact cu Chișinăul se produce noaptea. E chiar trecut de miezul nopții și, de pe colinele înalte ce înconjoară orașul, priveliștea îmi seamănă cu cea a Clujului, privit în toată panorama sa, de pe dealul Feleacului — o mare pîlpîitoare de lumini și luminițe, un creier prodigios suprafosforescent.

Chișinăul este un oraș luminat fără zgîrcenie și sub reflexele mate ale neoanelor, scoarța monumentelor de pe bulevardul Lenin (fost și probabil, în curînd, Alexandru cel Bun) are o alinătă și un lucru straniu, imaterial, ceea ce mă duce cu mintea la o revărsare de duh eminescian peste peisaj: „pare că și trunchii veșnici poartă suflete sub coajă".

A doua zi, orașul mi se dezvăluie progresiv — între marja de suficiență proprie călătorului modern, întotdeauna grăbit, și empatia față de peisaj, proprie omului care se simte acasă — în toate dimensiunile sale de metropolă, de oraș la răspîntie între Est și mai Est, între două civilizații și (din păcate) o singură lume pe care, pînă nu de mult, eram obișnuiți să o numim comunistă.

Un eclectism al stilurilor și suprafețelor edilitare, trădînd o învălmășeală de epoci și slăpîniri: lărgimea și risipa de spațiu proprii orașelor rusești, cu un **prospekt** larg, bătînd orașul, re-și va dobîndi, în curînd vechea sa denumire istorică, austeritatea sumbră a unor clădiri din anii '30 ce seamănă ultimitor cu Casa Scînteii, eleganța și suplețea unor edificii precum Casa Sfatului Țării, construite în colaborare cu Lituania, cărora inițiatoare transgresii între sticlă și arămă și, din cînd în cînd, un cerdac, un fronton sau un capitel ce amintesc stilul arhitectonic românesc.

Nu lipsește desigur, marca indispensabilă a civilizației comuniste: blocul „cutie de chibrit."

★

Pe străzi, o reconfortantă abundență a firmelor și reclamelor în limba română, bîruri de nebănuit în urmă cu un an, după cum mă lămuresc prietenii. Am văzut și „Cafeneaua Primăvara" și „Librăria Luceafărul" și „Legume-Fructe" și doar un moment am rămas descumpănit în fața unei uși de la Institutul „Ion Creangă" pe care stătea cu literă latine „Studiul Abiturientului". Nu e vremea bucuri mare în procesul de reașezare a limbii și conștiinței naționale se trece chiar prin ucile fane ale Școlii Ardelene, inscripția desemna o banală sală destinată cancelariilor, celor care se pregătesc în vederea susținerii unui examen. Dar ce importanță are acest lucru, cînd, alături, la mica bibliotecă de inițiată destinată studenților se văd, tipărite cu litere latine și în excelente condiții grafice operele lui Dosoftei și Alecu Russo, „Viața lui Mihai Eminescu" de G. Călinescu și

GEORGE ACHIM

(Continuare în pag. 3)

ISTORIE ECONOMICĂ

APROVIZIONAREA LA U.D.R.

[illegible] de a răspunde la [illegible] din titlul articolului, vă trebui în mod obligatoriu ca [illegible] pe scurt, să facem o [illegible] recunoșcută și să arătăm, cum s-a format și ce a reprezentat soc. U.D.R.

În baza legii nr. 244/1920, s-a luat ființă în data de 6 iunie 1920, soc. U.D.R. (Societatea Fier și Domeniile din Reșița), sub forma unei societăți anonime pe acțiuni, prin reunirea [illegible] care a purtat numele de „Privilegierte bulgarische und bulgarische österreichische Staats Eisenbahn Gesellschaft", precum și S.T.E.G., adică Societatea privilegiată austro-ungară de construcții și exploatare a căilor ferate de stat, având inițial un capital social de 125 milioane lei, care în anul 1943 s-a ridicat la 3 miliarde lei. Patrimoniul acestei societăți anonime a fost compus în principal din uzinele de la Reșița, Anina și Bocșa, apoi minele de la Anina, Doman, Secui, Ocna de Fier, Dognecea și altele precum și din pădurea (domeniile) în suprafață de 85 000 ha din [illegible], amplasate pe întreg cuprinsul județului Caraș-Severin, sediul central al soc. U.D.R. s-a fost la București, având sediul Direcția Generală a societății. Ca unități subordonate au fost: Direcția Uzinelor și Atelierelor din Reșița, Direcția Silvică și Domeniile din Oravița și Reprezentanța din Timișoara. Societatea U.D.R. a funcționat în perioada anilor 1920—1948, când a fost naționalizată.

Inițial aprovizionarea tuturor muncitorilor și funcționarilor soc. U.D.R., s-a făcut în regie proprie. Pe parcurs s-a renunțat la acest sistem, considerat a fi greoi și nerentabil și s-a recurs la concesionare către firme străine. Primul concesionar a fost firma bucureșteană Luca P. Niculescu, care însă din anul 1925 avea o succursală la Timișoara cu mărfuri manufacturate. La data de 14 august 1928, Direcția Generală U.D.R. din București, oferă concesiunea aprovizionării muncitorilor și funcționarilor, atelier firme. Nu s-a ajuns la o înțelegere și astfel după multe conciliabule, s-a renunțat la perfectarea acordului. Pe data de 14 martie 1929, soc. U.D.R. încheie o convenție cu firma Serban I. Răducanu, comerciant din Brăila, fost senator liberal, rude cu prof. Ion Răducanu, fost rector al Academiei Comerciale din București, deputat și ministru în guvernările Partidului Național Țărănesc. Această convenție cuprindea următoarele clauze: — U.D.R., cedează lui Serban I. Răducanu în mod exclusiv, întreaga aprovizionare cu mărfuri de orice fel în consumurile sale din Reșița, Anina, Oravița și succursalele ale de pe cuprinsul domeniilor și exploatărilor sale, precum și exploatarea atelierelor de croitorie și pantofărie ce funcționau atunci, în următoarele condiții: Soc. U.D.R. pune la dispoziția lui Serban I. Răducanu în mod gratuit, localurile și depozitele consumurilor sale cu mobilierul existent; toate impozitele și taxele către instituțiile publice vor fi suportate de concesionar; plata personalului care va servi unității U.D.R. va [illegible] U.D.R. va [illegible] o [illegible] pentru [illegible] și funcționarilor [illegible] U.D.R., a reușit ca în același timp cât a durat concesiunea, să rezolvăm [illegible] fundamental comerțul pe rasa satelor, numărul [illegible] U.D.R. (Societatea Națională Cărămidăria, — au fost [illegible] la sediul [illegible] Caraș, — diverse sortimente de vinuri îmbuteliate, din producția proprie a cumătrilor de la Moldova Nouă, Tincă și Bănia, numai contra numerar, salariaților și clientelei particulare.

Fondurile necesare funcționării Serviciului de aprovizionare au fost puse la dispoziție de către U.D.R.

Cu titlu informativ, arătăm că în anul 1943, soc. U.D.R. a avut un efectiv mondiale de 23 460 salariați, iar Serviciul de aprovizionare numai din Reșița, a distribuit alimente și alte mărfuri de primă necesitate în valoare de 800 milioane lei.

Ca încheiere, rămâne să pun întrebarea, dacă la ora actuală cei puțini marii întreprinzători industriași, cu efective însemnate de salariați, nu ar avea de cuvîntă că ar fi cazul să înființeze astfel de servicii de aprovizionare pentru salariații lor, pentru a-i scăpa de oboseală și pierdere de timp așteptînd pe la diferite cozi.

Timișoara, 23 iulie 1990.

Ec. IOSIP D. SURULESCU

ANUNȚ

Joi, 2 august 1990, ora 17, va avea loc ședința de constituire a Cercului de Studii „Telecomunicații" la sediul central (Corp B, parter), B-dul Republicii, 34.

Cei interesați sînt rugați să participe.

Departamentul Studii, doctrină, program

Calitatea – prioritate națională (II)

Mobilierul – în discuție

Mobilierul este un bun de consum cu valoare ridicată și durată mare de întrebuințare. Întreprinderile constructoare au o importanță deosebită în economia, datorită tradiției și resurselor naturale. De ce acest produs lăsat de pe piață, iar când se găsește se vinde în multe cazuri sub limita criteriilor bilude, vom arăta în cele ce urmează.

Pînă de la calitate foarte multă lume cunoaște că întreprinderile de resort de la noi din țară lucrează după un „sistem" bine stabilit. Mobila este de patru categorii și, la ora actuală: a) Preferabilă pentru pretentiosul vest; b) mai puțin pretențioșă pentru mai puțin pretențiosii estici; c) „Dumnezeu cu mulți" pentru românii; d) sub limita bunului simț, cele care se găsesc și astăzi în magazine și de care nu le cumpără nimeni.

În general, mobilierul defect trece dintr-o categorie într-alta, de sus în jos, doar-doar s-o găsi cineva să-l cumpere, păcălindu-se. Și se găsește. Cumpărătorul român, în lipsă de marfă de calitate cumpără, căci n-are încotro. Casa o dată dobîndită trebuie, nu-i așa, mobilată. Cum la mărfurile de pe piața externă nu putem ajunge, ne uităm prin revista vecinului și cumpărăm ce găsim. O ținem tot într-un ritm de la rău, la și mai scump.

Am stat de vorbă cu domnul Ion Costache, inspector șef adjunct la Comisia Națională pentru Standarde, Metrologie și Calitate. Domnesul ne-a prezentat o serie de cauze datorită cărora mobilierul pentru piața românească este atît de discutabil executat. Lipsa acestor bunuri din magazine constituie realitatea temă a discuției noastre.

Calitatea mobilei ca produs finit este influențată negativ de o serie de factori cum ar fi: 1. Calitatea necorespunzătoare a materiilor prime, a fe-ronerilor, accesorii, vopselelor, coloranților, adezivilor, stofelor și vatei folosite la tapițerie; 2) Nerespectarea tehnologiei folosite în procesul de producție și a condițiilor impuse pentru ambalare, manevrare, transport, protejare și depozitare; 3) Lipsa de utilaje și scule de fabricație rezistente, punzătoare, a anumitor sortimente și calități de materiale și înlocuirea lor; 4) Economii de construcție nejustificate.

O altă cauză ce are ca rezultat nerespectarea contractelor dintre producător și comerț o constituie lipsa documentației tehnice care ar trebui să stea la baza omologării. Nu sînt făcute referiri la inlocuiri de materiale sau modificări constructive de fabricație. O astfel de prevedere ar permite unificarea tehnologiilor după care acestia ar fi încercați la laboratoare speciale.

În buna desfășurare a activității întreprinderilor pentru industrializarea lemnului sînt implicate Industria Chimică și Industria Ușoară, precum și întreprinderi care asigură fe-roneerii: IAMBA Arad, IRIMOAS etc. Deoarece colaborarea cu unitățile mari este greoaie se face simțită necesitatea unor asociere particulare, care să poată asigura o gamă diversificată de produse competitive, în ceea ce privește eficiența, calitatea, aspectul, stilul etc.

În anii trecuți, din primul introducerii „spiritului de economie", calitatea și deci în mod direct cetățenii au avut de suferit. „Asimilarea" elementelor cu secțiuni reduse la scaune, mese, uși de sfoniere, noduri mobile uzuale sau geamuri a avut ca efect o risipă și mai mare, din cauza deteriorărilor în timp scurt. Nici ambalajul nu a scăpat „neasimilat". Pentru pliș internă se folosește în special hîrtie și sfoară.

Altă cauză ar fi lipsa de importuri la unele materiale. Există contracte care prevăd anumite materiale. Cum marfa trebuia realizată, se adonta sistemul importului maxcat. Beneficiarul mobilei furnizează materialul respectiv și diminuează prețul de cumpărare.

Este sțiut faptul că la produsele de serie mai mică, prețul este mai mare. Cu toate că industria producătoare lucrează numai cu 60% din capacitate, datorită condițiilor arătate și a lipsei de importuri, în plus procesul muncii este și el afectat. Totuși contractele la export sînt în general onorate. Aceasta ar fi altă cauză pentru care nu se mai găsesc produse în magazinele noastre. Exportul este onorat în defavoarea pieței interne.

Domnul director Constantin Comșa de la I.C.L. Mobila ne-a spus cîteva lucruri despre activitatea de comerț.

Garanțiile pentru mobilele deteriorate (de fapt nu găsim nimic de cumpărat) sînt onorate de I.C.L. Mobila. Această întreprindere este specializată numai pentru comerțul intern și nu poate face nimic pentru ca pumnitatea magazinelor să dispară. Întreprinderile de mobilă, prin magazinele proprii, destac mărfuri pentru străinătate. Este clar că sînt interesate mai mult pentru export decît pentru import. Dacă o marfă este refuzată, ior la cîmpul alternativei pieții interne. De ce n-ar deveni lot aceste întreprinderi și pe piața românească? Destinatarul față de cetățenii noștri poate să n-ar mai fi atît de mare, cu atît mai mult cu cît acum este afectată și cantitatea, nu numai calitatea.

Oficial, pentru următoarea perioadă nu sînt prevăzute majorări de prețuri. Este totuși posibil să asistăm la noi mici reorientări sau estimări de modele, de linii moderne, cu noi cerințe de sfoniere etc. O policioară în plus, sau un pieior de masă în minus și prețul este din nou încercat cu spor... Atîta timp cît raportul dintre cerere și ofertă nu va fi cel puțin egal, situația nu pare a se îmbunătăți.

Prețul mobilelor, în general este fixat de fapt. Comerț Interior pentru producția de serie mare și de Ministerul Industriei Lemnului pentru produsele de serie mică (în general de export). Dacă nici în viitor nu vom avea „norocul" adoptării unor soluții ferite, prețurile vor fi stabilite de blanchiri. Este surprinzător că nu s-au orientat pînă acum sore această importantă sursă de „afaceri".

Cîteva măsuri pentru îmbunătățirea vieții cumpărătorilor români ar fi: Revizuirea sistemului de construcție, finisare și ambalare a produselor, fără ca aceasta să fie influențate de calitate sau între import și export. Modernizarea bazei tehnico-materiale. Elaborarea unor măsuri și proceduri clare de contractare care să definească și să asigure nivelul calitativ al produselor și ambalajelor. Asimilarea de mijloace de transport specializate, sondarea opiniei cumpărătorului. Urgentarea livrărilor și livrarea produselor pentru import și export fără nici o deosebire și prin aceleași magazine de desfacere, direct de la producător. Onorarea la termen a materiilor prime necesare procesului de fabricație. Formare a unui nou respect față de cumpărătorul român, căci cu cel vechi ne am convins cum merge treaba.

Ultima și cea mai importantă cerință ar fi ca în eventualitatea unei oferte mai mari decît cererea — așa cum este normal să fie — cumpărătorul să nu se mai mulțumească cu puțin, în cesa ce privește calitatea. În acest mod, întreprinderile producătoare vor da dovadă de un mai mare interes în execuție, pentru că numai astfel vor putea să-și desfacă produsele.

VICTOR DANC

La zi despre țăranul român

DRUMURI ȘI UMBRE

De la Vereștii pînă la rîul Siret nu-i cale prea lungă. De la Vereștii pînă la București mănînci o pîine-două și „rumegi" o mie de necazuri! Convinși că li se va face dreptate, delegația de țărani din satul Corocăleștii, comuna Vereștii, județul Suceava, petrecînd orele nopții într-un tren, a sosit pe 4 iulie 1990 în Capitală. S-a dus întîi către Ministerul Agriculturii. La minister mare aglomerație — oare de ce toate nedreptățile din țărănime nu sînt curmate fără intîlnirea de acest organism (Direcțiile agricole județene fiind primele, în măsură, să la, cele dintîi, decizii)? — chiar îți vine să întrebi: „Cu se dă la coada asta?" După mai mult de 6 (șase) luni de cretul 42/90 încă nu este cunoscut de „stabil" C.A.P.-urilor!

Delegația, în jur de 30 de persoane, dintre care cităm pe D-tru Apetrei, C-tin Maxim, Gh. Dumitriu, Nicolae Manolache, Nicolae Leontică, Gh. Dănilă, Anica Maxim și Ion Leontică, care ne-au adus la cunoștință „durerea" locuitorilor din Corocăleștii. Din dorința de a spune, vorbeau mai mulți deodată, de la vorba moloomă trecînd la acuze fîntemeiate, bîncîitelesi. Încercam să-mi imaginez cele relatate, posturile celor din conducerea C.A.P.-ului, drumurile făcute la Suceava... Drumurile și umbre pe... fața și chipul întunecat al fiecăruia.

Țăranul n-a fost și nu este crezut de nimeni, toți încearcă să-l ducă cu vorba, toți îl consideră prost. Se vede treaba că Dumnezeu cînd a fost să împartă bucurii și necazuri nu i-a mai rămas în traistă, pentru țărani, decît necazuri. Țărani, neflind prea îndrăzneți din fire, s-au dus la Cel de Sus ultimii. „Doamne, dă-ne și nouă ceva". — „Și voi fmi sînteți dragi, dar ați venit prea tîrziu. Loatt necazurile, fiii mei, pe deasupra am să vă dau multă bogăție în suflet". „Doamne, milostivește-te de noi" — au zis și înclinîndu-se și închinîndu-se.

La Corocăleștii, conducerea a făcut cum a crezut ea de cuviință. La 6 ianuarie 1990 a avut loc o adunare generală, din prezidiu făcînd parte primarul comunei, dl. Gavrilîuc, șeful de post Dumitru Simincean de la Direcția agricolă. Atunci s-a hotărît să se înființă pămîntul cimenilor. În luna martie a.c. s-au ales membrii pentru repartizarea celor 5 000 mp. Înfăptuindu-se ca s-a propus. „Cu ce vom însămînța terenul?" — au zis oamenii. „Descurcați-vă fiecare cum puteți" — au răsunat cei de la C.A.P. Așa e, domnilor, proprietari și beneficiari sînt toți oamenii, dacă la o adică puteau să le fie și o cere aprobarea nimănui. Și pentru n-ai însămînța oamenii. Dar pentru că mica „clientelă" e în floare, au apelat, totuși, la tractoriști.

În luna aceeași a.c., lovitură de teatru! C.A.P. îi dă dispoziție să ia la pămîntul tuturor, căpăcicolă, alurelă sau ce? Nici una, nici alta. S-a format o altă comisie de împărțire a pămîntului alcătuită din primarul Gavrilîuc, contabilul șef Constantin, șeful de post Dumitru, plus cîteva membri cenți, înștiințați de gardă personală de 20 de tractoriști. Motivația C.A.P.-ului: S-a făcut o altă adunare generală care a hotărît (ce?) să dea fiecărui om doar 5 000 mp pămînt, și nu 5 000 mp, cum se hotărîse inițial — adunare de care sătenii habar n-aveau și fi fost probabil o „adunare tovărășească", în familie (?)!

Dacă tovarășii au văzut că „proștii" nu vor să cedeze ușor cei 5 000 mp, au trecut la amenințări: o să vă luăm alocațiile și pensiile, atei noi hotărîm! Au mers necăjiți la Direcția agricolă județeană de mai multe ori, făcînd demersuri peste demersuri, dar degeaba. „Vom analiza, vom cerceta, vom lua măsuri, vom-vom..."

Au asteptat oamenii cu durerea în suflet și cu gura căscată măcar unul din aceste „vom"-uri. Tot cu 5 000 mp pămînt au rămas.

Atunci cînd C.A.C.-urile le-au luat pămîntul la Fotrebai cîneva dacă vor să-l dea? Le-a dat cîneva despăgubiri? „Veșnicia s-a născut la țară" — a zis Blaga. Veșnicia omului alăturată veșniciei pămîntului — iată care a fost „marea trecere" din iată-n fiu.

Ar trebui ca C.A.P.-ul Corocăleștii să nu se mai „corocălească" atîta cu un drept legiferat de adunarea generală a membrilor săi.

IOAN BUSNU

ANUNȚ

Sîmbătă 4 august 1990, ora 11, va avea loc ședința de constituire a Cercului de Studii „ADMINISTRAȚIE PUBLICĂ" la sediul central (Corp B, parter), B-dul Republicii 34.

Cei interesați sînt rugați să participe.

Peisaje sentimentale la Chișinău

(Urmare din pag. 1)

două volume de opere ale lui Creangă, reproducînd ediția Iorgu Iordan.

La această librărie descoperi, de data aceasta în limba rusă, într-o colecție de buzunar, două volume de proză aparținînd lui Ioan Grosan și Stelian Tănase.

★

Ceea ce se întîmplă aici în fața statuii lui Ștefan cel Mare, aflată încă la intrarea în parcul Pușkin, este similar și seamănă, mutatis mutandis, cu ceea ce se petrecea în zilele lui mai în Piața Universității.

Statuia domnitorului este un simbol al conștiinței de sine a moldovenilor. Chiar în timpul nomenclaturiștilor lăcuți Bodiul și Grosul, apărea mereu, nu se știe prin ce minune, și cu întrunirea zilor primejdii, fiori prospețe pe scorul ei. Locul inițial al statuii fusese mai spre interiorul parcului, dar Basarabia a fost „eliberată" de „marele frate" și soliștiul lovește al lui Lenin a pătit de invidie în fața căștilor domnale și domnitorului tînăr creștinește în mîna stîngă cruce, iar în mîna dreaptă spada, ase iscit aceste a fost dat îndărăt vreo 15—20 de metri, pentru a fi umbrit de sovrane arborilor. Astăzi locul „căzut" este în principiile de moarte de a fi dat jos de pe soclu în reușite a Frontului Popular Moldovenesc adoptată la recentul său Congres cînd la deputarea statuii lui Lenin la Republică, ter adevărul ei fate spre apus, înspre „Moldova liberă", las va ocupa locul de vază în centrul pieții. Lucrările de restaurare a monumentului au început deja.

Pînă atunci însă mulțimea este mereu prezentă în spațiul din jurul statuii, în speranța mai mare ceea mai mult, în funcție de ora sau de exercițiile vremii. Imprimat, pe pancarte de tonuri, afișe, tăieturi din ziare, articolul, proiecte, apeluri. Tineretul din la Universitate, liceele și din veșnicile care au ars totuși în acestea zile, și la Chișinău, în memoria zecilor de mii de morți și deportați în timpul prigoanei staliniste.

Lumea vorbește forfuleșit, apar oratorii de ocazie, iar în jurul lor se formează instantaneu grupulețe. Uneori, cînd apare o personă mai de „sot", grupulețele fuzionează și toată atenția se îndreaptă asupra noului venit. Doi tineri agită două drapele tricolore. Pe un panou, decupate din „Literatura și arta", citim versurile nefericitului Dumitru Matcovschi despre nefericitul său pămînt natal: „Trădată, furată mereu / este lacrima neamului meu, Basarabie!"

În jur se discută aprins despre criza de combustibil, congresul de la Moscova și comuniștilor, plecarea unor familii de rusi din republică, podul de fier de la Prut, împrezzile auzite despre o călătorie la București, viitoarea stemă a Republicii.

Cînd oamenii își dau seama, după primele vorbe, că sînt din România, întrebările nu mai contenesc: „Ce se întîmplă la București?, Ați fost bătuți? Chiar au fost minerii adevărați? E adevărat că Iliescu e comunist?" La această din urmă întrebare nu ajung să răspund, pentru că un bărbat mustăcios și tînărăcuț zice: „De' mai dați-i amărîți de comuniști! Uniți-vă cu noi și-i punem pe Mircea Snegur președinte. E de-al nostru."

★

Domnul Valentin Bardac e pe cît se vede un om mult de-al locului, pentru că mulțimea, de cum îl vede apropiindu-se îl și înconjoară în fătă, pentru a sta de vorbă cu „românul". Caută vorba să aprind o pasie, un soi de fazală cu tîlc deștept, despre un nesfîrșit, cărțile scrii de noi! se scuzase că vorbește o limbă proprie, moldovenească și care se întîmplă ca un cumba din România și semănă, pe ulcire ca nu are nevoie de traducător. Poezia este caștă, dar are farmecul ei. Mulțimea fără hîre. De nici ne surprinde un grup de 4 spectori tineri de sînge care în capătă în memorie versurile lui Tudor Arghezi, Nichita Stănescu, Ion Caraș, Ion Mihai Cantacuzino, Ion Luca Caragiale, Ion Creangă, Mihai Eminescu, Ion Barbu, Lucian Blaga, Ion Vinea, Ion Pillat, Ion Minulescu, Ion Ion-Marin Sadoveanu, Ion Ion-Marin Sadoveanu, Ion Ion-Marin Sadovean

Turismul românesc la ora falimentului

CUM AM PIERDUT UN MILIARD DE DOLARI

Chinezi și pentru o banală bere, ce se găsește din an în pagin, trebuie să stai la coadă...

Sfârșit de septembrie pe litoralul românesc ? Nu, în pilimonea !

[illegible] de vacanțe, [illegible] la [illegible] Turism, [illegible] Ceea ce se [illegible] Mișcarea turistică [illegible] Cum [illegible] Ce se [illegible] Cum [illegible] Ce [illegible] Cum [illegible] Ce [illegible] Cum [illegible] Ce

Ce mai votează Camera Deputaților

Luni, 30 iulie, s-au reluat lucrările Adunării Deputaților. Au fost prezentate, aprobate Rapoarte comisiilor de mediere privind urgențe aparte în legătură cu proiectele de legi privind pădurile României, încurajarea [illegible] și folosirea temporară a instalațiilor tehnologice [illegible] între vii.

Următorul punct al ordinei de zi l-a constituit dezbaterea și aprobarea proiectului de lege privind salarizarea funcțiilor de conducere a prefecților și primarilor. Situația se prezintă astfel: Primar general al Capitalei 11 000; Viceprimar — 10 000; Prefect de județ — 9 500 pînă la 10 000; Subprefect — 8 500 pînă la 9 000; Primar de municipiu — 6 700 pînă la 8 500; Viceprimar de municipiu — 6 300 pînă la 7 300; Primar de oraș — 5 800 pînă la 6 500; Viceprimar de oraș — 5 400 pînă la 5 800; Primar de comună — 4 650 pînă la 5 400; Viceprimar de comună — 4 300 pînă la 5 400. Categoriile de salarizare se stabilesc în funcție de numărul de locuitori.

Alt punct al ordinei de zi l-a constituit Legea privind conservarea, protejarea, dezvoltarea pădurilor și exploatarea lor rațională. Acest proiect de lege a fost supus aprobării parlamentului, pentru a se crea posibilitatea unităților silvice să gospodărească corespunzător, unitar, toate pădurile în raport cu nevoile reale de regenerare a acestora și de asigurare a permanenței lor într-o structură optimă. După cum reiese din titlu, Legea cu un singur articol nu era o lege nouă, ci numai o abrogare a articolului 8 din Legea 5/997, care interzice tăierile de produse principale lemnoase, pe o perioadă de trei ani. Ulterior a mai fost introdus un articol care modifică și alineatul 1 al articolului 11 din Legea menționată. În sensul că volumul de masă lemnoasă care trebuie recoltată de pe zone geografice și destinații se aprobă de către Parlament, la propunerea Guvernului. Articolul 11 prevedea aprobarea Consiliului de Stat, ori acesta nu mai există.

Interesantă a fost alocuțiunea rostită de dl. Bela Incze, deputat U.D.M.R., care a susținut că cifra preconizată pentru rota de tăiere este sub posibilitățile pădurilor noastre. Această neutilizare rațională a arborilor ajunși în faza de tăiere, pe lîngă că duce la prevederea calităților arăstora, nu permite plantarea de arbori tineri. La ora actuală, rota de tăiere anuală este de [illegible] de metri cubi, din care [illegible] și necesitățile populației.

Sub o formulă nouă, Legea privind asigurarea populației importului activităților comerciale [illegible] a stîrnit foarte multe controverse. „Procesul provizoriu trebuie să reglementeze problema, în raport de cererea și oferta, în această eventualitate. Legea nu mai are rost" — a fost părerea d-lui Dan Lăzărescu, deputat P.N.L.

S-a mai apreciat că Legea micșorează șansele întreprinzătorilor particulari, iar amenzile pînă la 60 000 de lei sînt foarte mari. Se poate întîmpla, ca mulți contravenienți să nu fie solvabili. S-a propus introducerea [illegible] contravenționale cu privare de libertate.

Dl. Vasile Gionea, deputat P.N.T.-c.d., a cerut să se introducă o reglementare, prin care acele produse care sînt deficitare să nu poată fi cumpărate și revîndute de către întreprinzătorii particulari, deoarece ele sînt subvenționate de stat. „Legea are un caracter provizoriu și va dura atîta timp cît vor mai exista deficiențe în aprovizionare" — a adăugat domnia sa.

După mai mult de o jumătate de oră de dezbateri la fasa: „pe capitole", nu s-a putut depăși primul capitol. Este adevărat, acesta are în compunere mai multe subpuncte. Reprezentanții Guvernului, domnii Adrian Severin și Mihai Constantinescu au dat răspunsuri și explicații la întrebările și problemele apărute în urma dezbaterilor. S-a trecut la o nouă procedură și anume discuția pe subpuncte.

Cu toate problemele ridicate și amendamentele propuse, articolul 1 a fost votat fără nici o modificare. De remarcat este faptul că opoziția și-a pierdut de la un subpunct la altul din combativitate. Ea a încercat să diminueze restricțiile stipulate în Lege și să extindă astfel posibilitățile întreprinzătorilor particulari. Semiabandonul a avut drept principală cauză atitudinea reprezentanților partidului FSN. Aceștia s-au amuzat adesea rîntașeșteș, am spune, cînd la numărarea voturilor constatau că sînt mai numeroși... Să nu fi știut asta?!

Am mai înregistrat obstrucții depășite, (aplauze) tot din partea FSN, atunci cînd nu doreau să-i mai asculte pe vorbitori: „Să votăm, să votăm!" cu alte cuvinte „Hai Hapidu".

Cu toate afirmațiile făcute, că deschiderea spre economia de piață este, reală, mentalitatea a jucat feste deputaților, împingîndu-i să aprobe sugrumarea inițiativei particulare. Numai a deschidere și înlesnire a inițiativei nu seamănă această Lege...

Cel puțin curioasă ni s-a părut a fi respingerea unui amendament care interzicea: „vînzarea unor mărfuri a căror proveniență nu poate fi dovedită" și care a fost formulat de un deputat FSN. Să nu fi fost oare de o astfel de prevedere Hotărîrea neprins — negustor cinstit?

Dl. Constantin Dumitrache, alt deputat FSN, a cerut interzicerea „folosirii minorilor sub 16 ani la săvîrșirea unor acte de natură [illegible]". S-au ridicat majoritatea brațelor în semn de acord, după care s-a intervenit de la masa prezidențială. Apoi, din noi brațele s-au ridicat majoritare, nu de ce să n-o spunem această prevedere vizează în special copii țigani și din nou au fost coborîte la intervenția, de data aceasta a d-lui Mircea Ionescu Quintus, deputat PNL. Domnia-sa a argumentat clar, de ce acest alineat nu trebuie să fie adoptat. La a treia votare numai o parte din deputați s-au trezit și au ridicat mîna pentru, iar dintre toți, numai 21, poate de jenă, n-au mai coborît-o pe furiș...

La orele 20.30 majoritatea și-a spus cuvîntul, ignorînd, cum am mai spus, opoziția: articolul 1 a fost aprobat.

Comentarii mai ample asupra acestei legi, care se constituie într-o veritabilă frînă în calea inițiativei particulare vom publica în numerele noastre viitoare.

Marți dimineața a fost reluată dezbaterea acestei Legi.

VICTOR DANC

Contacte cu Ministerul de Externe

Iată că Guvernul, în dorința de a-și onora angajamentele asumate prin programul prezentat țării, procedează prin Ministerul de Externe la o nouă acțiune. Este vorba despre conlucrarea cu presa.

Luni, 30 iulie, domnul ministru de externe Adrian Năstase s-a întîlnit în cadrul unei Conferințe, cu Presa Română. În cuvîntul său, dl. ministru și-a exprimat bucuria că poate discuta cu presa într-un cadru adecvat. Au fost subliniate gînduri ale M.E. În legătură cu activitatea pe care dorește să o desfășoare. S-a arătat, de asemenea, dorința ministerului de a desfășura o activitate cît mai transparentă, mai deschisă, pentru ca opinia publică, indiferent de opțiunile sale politice, să adopte o atitudine constructivă în realizarea intereselor naționale.

În continuare, dl. Adrian Năstase a prezentat noua organigramă a ministerului, care evidențiază accente noi, ce se doresc a fi întărite. În afară de compartimentele tradiționale, au fost înființate direcții sau compartimente noi, cum ar fi: Direcția pentru problemele multilaterale europene. Preocupările pentru problematica multilaterală europeană trebuie să reprezinte un element central pentru atenția ministerului și pentru focalizarea politică. Alte două Direcții vor fi specializate pe politică de sinteză. Una va încerca să realizeze diagnoza politică, să creeze o imagine a ceea ce se întîmplă în afară, iar cealaltă, care va fi de fapt o direcție de planificare politică, va introduce dimensiunea de prospectivă, dimensiunea scenariilor politice. În încercarea de a crea un mesaj de politică externă în interiorul ministerului. Va mai exista un Departament condus de un secretar de stat, pentru organizații internaționale și drept internațional. În cadrul acestui Departament va funcționa și o Direcție de politică economică, aceasta avînd tot un rol de sinteză. Vor funcționa Direcții de presă și cultură. Cea de-a doua va poseda un compartiment special pentru relații cu emigrația. Am mai reținut crearea Compartimentului pentru Drepturile Omului.

Zăriștii, prezenți în număr mare, au formulat întrebări la care domnul ministru a răspuns cu amabilitate. S-a exprimat convingerea că, de acum înainte, comentariul politic din presa română va avea posibilități enorme de afirmare, ceea ce va determina cîștigarea unui mai mare interes al opiniei publice.

V.D.

COMUNICAT

A luat ființă Liga Organizațiilor Minorităților Naționale și Etnice din România. În urma ședinței constitutive, din 28 iulie 1990, se publică următoarea Declarație:

Noi, organizații (uniuni, federații, partide etc.) ale minorităților naționale din România, prin prezenta constituim LIGA ORGANIZAȚIILOR MINORITĂȚILOR NAȚIONALE ȘI ETNICE DIN ROMÂNIA, organizație consultativă care urmărește apărarea drepturilor omului, drepturilor individuale și colective ale minorităților naționale și etnice.

Acest obiectiv va fi realizat prin următoarele mijloace:

— Cooperarea în vederea realizării obiectivelor generale comune și ale celor specifice, în caz de nevoie;

— Reprezentarea poziției comune în cazurile în care aceasta pare a fi oportună și necesară față de organele de stat, partidele politice sau formațiuni sociale;

— Consultanță (acordarea de consultări), la cerere, în probleme politice și organizatorice;

— Reprezentarea juridică a organizațiilor componente și a membrilor acestora în fața organelor de stat centrale (rezolvarea reclamațiilor etc.), îndeosebi pentru uniuni și partide cu sediul în provincie;

— Stabilirea de relații cu organizații similare din străinătate, precum și cu organizații specializate ale O.N.U.;

Organizațiile semnatare își păstrează independența organizatorică deplină în toate domeniile de activitate. Fiecare, cu forțe proprii și în cadrul Ligii, în colectiv, doresc să contribuie la edificarea unor structuri democratice reale și stabile în țara noastră și, în acest cadru, la realizarea egalității politice și juridice între toți cetățenii fără nici o discriminare.

Scopul fundamental pe care-l urmărim este adîncirea conviețuirii, respectului reciproc și întărirea încrederii între poporul român și celelalte comunități naționale din țara noastră.

Conducerea provizorie a Ligii:

Președinte: Király Carol

Vicepreședinți: cîte un reprezentant din partea organizațiilor semnatare

Secretari: Lőrincz Ladislau
Blumenfeld Theodor
Teaciuc Ștefan

Organizații semnatare:

Uniunea Democrată Maghiară din România
Uniunea Ucrainienilor din România
Uniunea Democrată a Sîrbilor din România
Uniunea Democrată Bulgară
Uniunea Democrată a Romilor din România
Federația Comunităților Evreiești (Mozaica) din România
Partidul Independent Maghiar din România
Partidul Micilor Gospodari din România

Liga Organizațiilor Minorităților Naționale și Etnice din România rămîne deschisă tuturor organizațiilor care doresc să adere în viitor.

INSULA ȘERPILOR
— COMPLETĂRI —

Recent, un bun prieten susținea cu tărie că Insula Șerpilor aparține României și, ca să-mi dovedească aceasta, mi-a arătat articolul cu acest subiect publicat în „Dreptatea" din 30 iunie a.c. I-am explicat că, **de jure**, insula ESTE românească. Dar dacă ei, ca turist, ar avea dorința de-a o vizita, ar avea neplăcuta surpriză de a se întîlni acolo cu grănicerii sovietici. Căci, **de facto**, Insula Șerpilor NU mai face parte din teritoriul României. De cînd? De ce? În ce împrejurări?

Pentru a înțelege mai bine cum stau lucrurile, în completarea datelor prezentate de domnul Dumitru Nicodim în articolul amintit, să facem o scurtă incursiune în geografia și istoria insulei. Insula Șerpilor este singura insulă din Marea Neagră. Are coordonatele geografice 45° 6' 7" latitudine nordică și 30° 14' 22" longitudine estică și este situată la 45 Km. de litoralul românesc, în dreptul Sulinei. Are o formă aproape pătrată, lungă de 600 m. și lată de 440 m. Circumferința insulei măsoară 4 Km. iar platoul, în suprafață de 17 hectare, se află la circa 40 m. deasupra nivelului mării (cît un bloc cu 16 nivele). Terenul insulei, care nu are apă potabilă, este stîncos, cu o structură geologică similară aceleia din podișul dobrogean, acoperit cu o vegetație săracă, fără arbori. Între viețuitoarele de pe insulă, șerpi mari, negri, neotrăvitori, pîndesc la țărmul mării după peștișori. Numeroase păsări acvatice, pescărușii și cormoranii.

Insula este cunoscută din cele mai vechi timpuri și a primit numele de la numeroșii șerpi care o populează și a căror piele năpîrlită se poate întîlni la tot pasul. În antichitate s-a numit Leuce, adică Insula Albă, în greaca veche. După mitologia greacă, insula a fost creată de zeul Neptun pentru Ahile, eroul din războiul troian. Grecii au construit pe insulă un templu și o statuie a lui Ahile, din care cauză s-a numit și Insula lui Ahile. Ruinele templului au dăinuit pînă recent, pietrele din el fiind transportate la muzeul de istorie de la București. Insula s-a numit o vreme Insula Fericiților pentru că grecii credeau că sufletele eroilor morți locuiau pe ea.

A fost petec românesc sub Mircea cel Bătrîn care a stăpînit și Dobrogea. Pămînt sterp și neprielnic vieții omenești, insula a fost secole de-a rîndul nelocuită și, deci, neimportantă din punct de vedere politic. A fost cuib de pirați în timpul cît Marea Neagră era lac turcesc.

Începînd cu secolul al XIX-lea, odată cu creșterea importanței stăpînirii asupra Mării Negre și a gurilor Dunării, ea devine obiect de interes politic și militar pentru imperiile care se confruntau în această parte a lumii. În urma războiului ruso-turc din 1828—1829, Rusia obține stăpînirea țărmului caucazian al Mării Negre, asupra gurilor Dunării și a Insulei Șerpilor. În timpul și a Insulei Șerpilor. În timpul și a Insulei Șerpilor. La 9 septembrie 1854. Insula Șerpilor a fost locul de întîlnire al flotelor de război aliate ale Franței, Angliei și Turciei, de unde au pornit atacul comun împotriva flotei rusești și a Sevastopolului. Prin Tratatul de la Paris din 1856, politica de expansiune țaristă a primit o grea lovitură în încercarea de a transforma Marea Neagră într-un lac rusesc. Cele trei județe din sudul Basarabiei, Cahul, Bolgrad și Ismail, erau retrocedate Moldovei, se hotărîse libertatea de navigație pe Dunăre și neutralitatea Mării Negre. Deși rușii semnaseră tratatul, ca de obicei, au încercat o serie de mașinațiuni pentru a nu pune în aplicare clauzele acestuia. Profitînd de faptul că insula nu era menționată separat în tratatul de pace, ea făcînd parte de facto și de jure din teritoriul românesc, rușii au refuzat evacuarea ei. A fost nevoie de formularea, în 1857, a unui protocol adițional la Tratatul de pace care stabilea definitiv dreptul Moldovei asupra Deltei Dunării și a Insulei Șerpilor. Dar mica garnizoană rusească a fost menținută în continuare pe insulă, în ciuda numeroaselor proteste și avertismente franceze și engleze. În fața acestei situații intolerabile, primul ministru britanic lordul Palmerston, a trecut la măsuri militare menite de a forța Rusia să îndeplinească retragerea din sudul Basarabiei și de pe Insula Șerpilor. Flota engleză a trecut prin Dardanele și Bosfor în Marea Neagră, amenințînd cu bombardarea Odesei și Sevastopolului. Abia în urma acestor ferme acțiuni militare, rușii au cedat și și-au retras mica garnizoană de pe insulă care a rămas în continuare nelocuită, dar făcea parte din teritoriul României. Tratatul de la Berlin din 1878 a recunoscut drepturile României asupra Dobrogei, Deltei Dunării și Insulei Șerpilor.

Crescînd importanța strategică a insulei, guvernul român a reconstruit în 1919 farul înalt de 23 m, și cîteva camere pentru adăpostirea unei echipe de grăniceri. Din cînd în cînd, un vaporaș aducea de la Sulina echipa de grăniceri pentru schimb, alimentele necesare și apa de băut.

Alexandru Vlahuță, în „România Pitorească", descrie călătoria pe Insula Șerpilor Carmen Silva (regina Elisabeta) o descrie în volumul „De prin veacuri", iar Ion Simionescu în „O țară din povești".

În „Marele Dicționar Enciclopedic" de la Petersburg, 1894, Insula Șerpilor este menționată ca aparținînd României.

Insula Șerpilor nu a fost încorporată în teritoriul smuls României de către Uniunea Sovietică prin ultimatumul de la 26 iunie 1940.

La Conferința de pace de la Paris din 1946, atît delegația oficială a guvernului Petru Groza, condusă de Gheorghe Tătărescu, cît și delegația mată din membrii [illegible] ai exilului politic [illegible] care au prezentat, în [illegible] partidelor istorice din [illegible] un amplu memorandum [illegible] atins problema Insulei Șerpilor deoarece, în mod [illegible] considerau că face parte [illegible] grantă din teritoriul Rom[illegible]. Nefiind menționată în [illegible] Tratatului de pace de la [illegible]ris, care stabilea [illegible] rile care urmau să fie [illegible] de U.R.S.S. și care trec[illegible]cis noile frontiere de [illegible] României postbelice, [illegible] Șerpilor rămînea de fapt și de jure, în continuare, în [illegible]plinirea României. În [illegible] ea a fost însă acaparată în [illegible] ilegal de către Uniunea Sovietică, pe atunci condusă [illegible] Stalin. Deși posedă mii de [illegible]sule, răspîndite pe mai [illegible] și oceane, U.R.S.S. a [illegible] la singura insulă maritimă [illegible] care o avea România, [illegible] maritim sovietic [illegible] Moscova în 1990 menționa [illegible] aparținînd insulei la U[illegible]nea Sovietică.

Doamna Mariana N[illegible] în săptămînalul „Lu[illegible]mocrației" nr. 4, afirma [illegible]tul de cedare a fost semnat [illegible] Ana Pauker, pe atunci [illegible]tru de externe. Pe de alt[illegible]te, fostul ministru de [illegible] Corneliu Mănescu a [illegible] în urmă cu cîțiva ani [illegible]surse demne de încredere [illegible] în anul 1950, în urma unei [illegible]reri exprimată de Uniunea Sovietică prin intermediul [illegible] ambasadorului său la Bucu[illegible] între cele două țări socialiste „surori" s-a încheiat un [illegible]tat secret bilateral prin [illegible] România ceda Uniunii Sovietice Insula Șerpilor, fără [illegible] un fel de compensații sau [illegible]tenție în viitor. Tratatul a fost semnat doar de cîte un adjunct al ministrilor afacerilor [illegible]terne ai celor două țări, [illegible]mînd să intre în vigoare [illegible] după ratificarea sa de [illegible] Marea Adunare Națională [illegible] Sovietul Suprem. Din [illegible]neclare, tratatul nu a mai [illegible] înaintat spre ratificare [illegible] de partea română și nici [illegible] partea sovietică, iar [illegible]mentele de ratificare nu [illegible] mai fost schimbate. [illegible] Corneliu Mănescu, [illegible] Gheorghe Maurer, [illegible] Mezincescu și alți [illegible] viețuitori din epoca [illegible]nistă ar putea aduce clar[illegible]cări în această chestiune [illegible] porul român are dreptul [illegible] obligația de a-și cunoaște [illegible]vărata istorie.

Între timp, farul a fost [illegible]rmat de sovietici, iar [illegible] românească a Șerpilor a [illegible] transformată în bază [illegible]gică dotată cu un port [illegible] pentru acostarea navelor [illegible]tare, inclusiv submarine, [illegible] stații de radar și alte instalații de observație și de [illegible]tate aeriană. Aflată în imediata apropiere a frontierei [illegible] României, prezența [illegible] baze străine are certe [illegible]cații în dominarea și exploatarea apelor noastre teritoriale.

ADRIAN BRIȘ[illegible]

Manifestație de protest la Iași

„Nici orașul Iași, nu-i oraș de Iași"

Așa au scandat și ne-au arătat tinerii în alb ai Iașului, într-un prim miting de proporții în Moldova, miting și marș desfășurate duminică 29.07.'90 pentru a protesta împotriva arestării liderului nonviolenței, Marian Munteanu. Marșul a fost organizat de Societatea „Agora", organizație a sutelor de „golani" ai Iașului care au sprijinit, în orașul lor, manifestația maraton pentru democrație din Piața Universității din București. Mitingul a fost atacat încă din faza de pregătire de către forțe ostile. Manifestele care chemau la manifestație, avînd pe ele chipul de martir al lui Marian Munteanu, erau sistematic distruse. Din exemplul următor veți afla și cine s-a opus cu acest miting, aprobat oficial, să aibă loc. În ziarul local „24 ore" a apărut anunțul Societății „Agora": MARȘ ȘI MITING DE PROTEST PRIVIND ARESTAREA DOMNULUI MARIAN MUNTEANU.

Duminică 29.07.90, ora 11, cu flori în mîini, îmbrăcați în alb, ne vom aduna în fața Universității „Al. I. Cuza" de unde vom pleca spre Piața Unirii după care vom trece pe B-dul Ștefan cel Mare, oprindu-ne în fața Consiliului Județean unde se va da citire protestului, care va fi adresat procurorului general al României.

Accentînd ca un om să fie arestat, nevinovat fiind, acceptăm să fim slugile comunismului, așa cum am fost 45 de ani!

În același ziar, chiar sub acest anunț, apare următorul protest:

„Frontul Salvării Naționale din municipiul Iași adresează Societății „Agora" și tuturor celor cornici a destabilizăm social și politic orașul nostru, chemarea de a respecta separarea puterilor în stat și îndeosebi, puterea de discernămînt a justiției noastre noi. Considerăm că organizarea unor marșuri sau mitinguri nu poate influența în nici o formă hotărîrile justiției, care se vrea liberă, fără presiuni, forță și amenințări. În această perioadă, cînd țara întreagă depune un efort enorm pentru redresarea economică, socială, politică, ar fi trebuit ca Societatea „Agora" să-și facă simțită prezența la Iași, mai întîi prin acțiuni concrete de participare la democratizarea țării, la educarea morală și etică a locuitorilor".

Deci, reiese clar că partidul F.S.N., prin organizația Iași, s-a opus cu toate forțele acestei manifestații, aprobată de primăria locală și care s-a bucurat de sprijinul forțelor de ordine, care nu au avut ce să-i reproșeze. Deci, o manifestație legală este acuzată că destabilizează orașul, deși revendicările nu priveau situația din oraș, ci în primul rînd eliberarea celor arestați pe nedrept în iunie '90. Este normal ca într-o societate care tinde spre libertate — ca poporul — să se manifeste cerîndu-și drepturile care nu sînt pe deplin acordate. F.S.N.-ul apără justiția noastră „nouă", dar care încă nu și-a epurat cadrele și lucrează după legislația „ceaușistă", alta neexistînd în momentul de față. Am ajuns din nou să avem deținuți politici. Un miting nu este o formă de presiune, forță sau amenințare, ci un mod de a anunța puterea în drept de doleanțele unor grupuri de oameni ale căror interese puterea însăși trebuie să le reprezinte. Partidul F.S.N., cu majoritate zdrobitoare în Iași, ar trebui să înlesnească dialogul între popor și oficiali, nu să bage bețe în roate. Bine organizat, un grup de 40—50 oameni s-a deplasat paralel cu coloana de 2—3 000 de manifestanți și au huiduit, fluierat și strigat „fesenisme". La gestul cu degetele reprezentînd „L-ul" de la Libertate, acestia răspundeau cu gesturi obscene. Dacă li se ofereau flori, mulțumeau cu înjurături și pentru acest frumos comportament au fost aplaudați de către cei în alb în cei mai puriști ai „zonei libere de neocomunism". Manifestanții au scandat lozincile „Nu cu bîte și topoare, noi venim c-o floare"; „Să fie judecat cine l-a chemat" (pe mineri); „Jos comunismul". S-a scandat de multe ori numele lui Marian Munteanu și s-a cîntat „Deșteaptă-te române".

Într-o zi frumoasă, o manifestație frumoasă. Localnicii au fost mîndri de ea. De pe trotuare, mulți privitori au aplaudat. „Grupul de fluierași", care a încercat tot drumul să bruieze manifestația, s-a regrupat în fața Primăriei Județene unde s-a citit protestul către Procurorul General al României. Un cordon de militari a protejat grupul compact de participanți la miting pentru a se împiedica eventualele agresiuni din partea huiduitorilor care pînă mai ieri erau „aplaudaci" „odiosului și al sinistrei". Tinerii soldați au primit și ei cîte o floare pe care o păstrau destul de stîngaci în mînă. Cu toată organizarea F.S.N.-ului pentru a „dezorganiza" întîlnirea tinerilor cu flori, manifestația de la Iași a făcut cinste eroului pentru a cărui eliberare s-a pus în mișcare într-un oraș îndeobște puțin conciliant. A renăscut curajul tinerilor ieșeni și încrederea noastră în ei — cei care au strigat din inima Iașului „Moldovă, Trezește-te"!

DAN LAZAR

Stenograma balconului

(Urmare din pag. 1)

În piață un grup turbulent încearcă să scoată lumea spre Poliție. Unii dintre ei strigă: „Pierdem timpul, să mergem la Poliția Capitalei!"... Vă rog foarte mult, vă rog încă o dată și fac apel la înțelegerea dvs., vă rog! Atențiune, vă rog frumos să luați atitudine împotriva acelora care încearcă să tulbure înțelegerea. Vă rog din suflet. Atențiune, oameni buni!...

Dați-mi voie și vă rog să m-ascultați două minute. Vă rog frumos! Dacă doriți să procedăm în continuare într-un mod care să aducă un real folos acestei țări, vă rog ca măcar acum...

Atențiune, vă rog foarte mult!

Din balcon se încearcă cu disperare oprirea demonstranților.

17,17 — **Marian Munteanu:** Să rămînem în această Piață... fără nici un fel de manevre. Ca să mergem acum la Poliție este, pur și simplu, un gest irresponsabil.

17,18 — **Marian Munteanu:** Să se creeze un cordon în piață. Vă rugăm ca în față, aici, să se creeze un cordon și...

Ne desolidarizăm de orișice fel de Asociație sau grup irresponsabil care încearcă să instige un grup mic de oameni la o luptă deschisă, la bătaie cu armata. Ne desolidarizăm în mod absolut!!!

Aplauze din piață.

Marian Munteanu: Vă rog foarte mult! În momentul în care această demonstrație va considera normal ca să accepte să fie manevrată, instigată de un grup redus de indivizi irresponsabili și să meargă împotriva armelor orbește, noi ne desolidarizăm de acești indivizi și îi considerăm ca neavînd nici un fel de legătură cu noi.

17,20 — **Marian Munteanu:** Dacă dorim ca acest protest al nostru să fie eficient trebuie să nu-i băgăm în seamă pe acești indivizi. Nu mai țipați așa! Nu vrem să facem nimic... Vă rog frumos...

De jos se strigă în semn de protest, de nemulțumire.

Marian Munteanu: Au venit colegii și mi-au spus... Vă rog frumos! Au venit colegii și mi-au spus că în curte la Poliție se află 400 de demonstranți care în acest moment discută cu colonelul Pătrașcu. Trimitem în acest moment un grup de colegi care să vadă exact care este situația.

Stația se întrerupe. Cuvintele lui Marian Munteanu nu mai pot fi auzite.

Furtună deasupra Iugoslaviei

După moartea lui Tito, federația iugoslavă a trecut și continuă să treacă printr-o perioadă de frămîntări și convulsii sociale din care nu a putut-o scoate nici unul din liderii săi de după 1980.

Nu este vorba numai de conflictele etnice care opun pe de o parte Slovenia și Croația — Serbiei, cît de dorința fără echivoc a acestora de a ieși din cadrul politic actual și, odată independente, de a adera la Comunitatea Economică Europeană, pe linia integrării în cadrul Casei comune europene. De altfel, oficialități ale celor două republici au și purtat negocieri exploratorii privind eventuala lor aderare la C.E.E.

Slovenia și-a proclamat la 2 iulie suveranitatea deplină și inclusiv prerogativele unui control total asupra forțelor armate staționate pe teritoriul său, în condițiile în care Croația a cerut, în mai multe rînduri, revizuirea sistemului politic moștenit de la Tito.

Ce face ca aceste trei republici, care constituie de fapt coloana vertebrală a federației, să se opună? În primul rînd faptul că Slovenia și Croația sînt cele mai prospere și cu cel mai ridicat standard din cadrul federației, a căror ulterioară dezvoltare este împiedicată de chinga conducerii centralizate exercitate de Serbia. Pe de altă parte, transformarea Iugoslaviei într-o confederație liberă de state total independente este o idee care repugnă Belgradului. De altfel, Slobodan Milosevici, președintele Serbiei, a exclus această idee cu precizarea că ea poate eventual fi luată în considerație numai dacă Serbia se va mări, includ o parte din Croația (locuită de sîrbi) și regiunea centrală din Bosnia și Hertegovina (!)

Fantasticul an 1989 — care a pus în cumpănă doctrina comunistă în ansamblul său pe plan european și nu numai — pare să fi ocolit Iugoslavia, tocmai datorită caracteristicilor speciale pe care i le imprimase Tito, respectiv un liberalism economic care permitea o largă cooperare cu investitorii străini, stimulînd concurența în detrimentul unei conduceri totalitare, a unui atotcuprinzător plan de stat, precum și deschiderea granițelor — măsuri care au zau transformarea țării într-o adevărată societate de consum. Poate că, din această cauză, piața iugoslavă era cel mai bine aprovizionată cu bunuri de consum, comparativ cu toate suratele care își zideau socialiste.

Divizarea rămîne profundă, președintele Borisav Jovic propunînd în ultimă instanță organizarea unui referendum pentru a se stabili dacă naționalitățile vor să mai rămînă unite și în ce condiții. Referendum a cărui dată nu a fost încă fixată.

ION UNTARU

Mică și MARE PUBLICITATE

VÎNZĂRI

VÎND televizor color, plată deosebită. Tel. 69 28 79.

PREIAU contract (închiriez) garsonieră zonă ultracentrală sau centrală. Tel. 11 59 29, între orele 17—22.

ANUNȚ

Sala Polivalentă, 1—4 august, ora 18. Conferință publică SAHAJA YOGA. Intrarea liberă.

ANGAJĂM

Paznici-portari la sediul Central al P.N.T.-c.d. din București, Bd. Republicii 34, sector 1.

Se pot prezenta pensionari sau persoane care vor să se transfere.

Prezentarea se va face la oficiul juridic de la adresa mai sus menționată.

Cititorii din străinătate se pot abona prin „ROMPRESFILATELIA" — Sectorul export-import presă P O Box 12 201, telex 10376 prefir București Calea Griviței nr. 64—66.

Tiparul: Combinatul poligrafic București.